

Arrest

nr. 134 591 van 4 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 26 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 4 september 2014.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 26 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 7 en 9ter van de vreemdelingenwet, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur, het fair play-beginsel en het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de Europese richtlijn 2004/83/EG en de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM en de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts in de hoofding van het tweede resp. vierde middel hiernaar verwijzen, en aangaande artikel 8 van het EVRM dat zij in hun uiteenzetting van het vierde middel slechts naar dit artikel verwijzen, maar dat zij telkens nalaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen precies zou schenden, zodat deze onderdelen van de betrokken middelen onontvankelijk zijn.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperken zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Bovendien weigerden zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 oktober 2012 en voor een tweede maal op 28 januari 2013 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 december 2011 bij arresten met nummers 72 320 en 72 321 en voor een tweede maal op 19 juni 2013 bij arresten met

nummers 105 264 en 105 265 ten aanzien van elke verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Daar waar zij verwijzen naar de medische problematiek van de tweede verzoekende partij en het feit dat hiermee geen rekening zou gehouden zijn en nog een beroep hangende zou zijn tegen de op 4 april 2013 genomen beslissing waarbij een op 11 augustus 2011 aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wijst de Raad op het volgende. Voormelde beslissing werd op 21 oktober 2013 bij arrest met nummer 112 356 vernietigd. Op 29 november 2013 werd een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen, waartegen opnieuw beroep werd ingesteld. Dit beroep werd op 7 augustus 2014 bij arrest met nummer 128 021 verworpen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat aangaande de door de verzoekende partijen aangehaalde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter geen beroepsprocedure meer hangende is en dat de wettigheid van voormelde beslissing genomen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de Raad werd getoetst. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hen vermelde medische toestand van de tweede verzoekende partij, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roept de schending in van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aantonen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 september 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 november 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP volhardt in de middelen van het verzoekschrift. Zij gaat niet akkoord met het ontbreken van een belang, zij komt uit Tsjetsjenië. Zij heeft een medische regularisatieaanvraag ingediend, nu is er nog een beroep hangende tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. Een nietigverklaring van huidige bestreden beslissing (BGV) dwingt VwP ertoe rekening te houden met de artikelen 3 en 5 EVRM. De Europese regelgeving prevaleert op de Belgische regelgeving. VwP kan zich niet verschuilen achter de gebonden bevoegdheid. VwP stelt dat een beroep tegen een afgewezen artikel 9ter geen schorsende werking heeft, daarenboven wordt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk gemaakt. De asielpprocedure werd negatief afgesloten. VwP begrijpt niet waarom verwezen wordt naar artikel 5 EVRM gezien het hier niet gaat om een vrijheidsberovende maatregel. VwP verwijst naar haar nota.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partijen op 4 september 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhalen en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 1 september 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 1 september 2014 opgenomen grond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET